

Tiltalt i straffesagen

Pál Aranyosi

Den anden part: Generalstaatsanwaltschaft Bremen

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 1, stk. 3, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA ⁽¹⁾ af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne fortolkes således, at udlevering med henblik på retsforfølgning er ulovlig, såfremt der foreligger vægtige grunde til at formode, at forholdene under frihedsberøvelse i den udstedende medlemsstat er i strid med den berørte persons grundlæggende rettigheder og de almindelige retsprincipper, således som de er fastsat i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union, eller skal bestemmelsen fortolkes således, at den fuldbyrdende medlemsstat i sådanne tilfælde kan eller skal gøre afgørelsen om lovligheden af udlevering betinget af en garanti for, at kravene til forholdene under frihedsberøvelse overholdes? Kan eller skal den fuldbyrdende medlemsstat i så henseende formulere konkrete minimumskrav til de forhold under frihedsberøvelse, der skal garanteres?
- 2) Skal artikel 5 og artikel 6, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne fortolkes således, at den udstedende judicielle myndighed også har beføjelse til at give garantier vedrørende overholdelse af kravene til forholdene under frihedsberøvelse, eller forbliver de nationale kompetenceregler i den udstedende medlemsstat i så henseende gældende?

⁽¹⁾ EUT L 190, s. 1.

Appel iværksat den 27. juli 2015 af Timab Industries og Cie financière et de participations Roullier (CFPR) til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Udvidede Afdeling) den 20. maj 2015 i sag T-456/10, Timab Industries og CFPR mod Kommissionen

(Sag C-411/15 P)

(2015/C 320/27)

Processprog: fransk

Parter

Appellanter: Timab Industries og Cie financière et de participations Roullier (CFPR) (ved advocate N. Lenoir)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom af 20. maj 2015 i sag T-456/10 ophæves.
- Sagen hjemvises til Retten med henblik på en passende nedsættelse af bøden.
- Subsidiært fastslås det, at Retten har tilsidesat retten til en retfærdig rettergang på grund af den urimelige varighed af den retslige procedure.
- Kommissionen tilpligtes at betale alle sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for deres appel har appellerne fremført fem annullationsanbringender.

For det første har Retten misfortolket bevisbyrdereglerne og tilsidesat retten til forsvar ved at fastslå, at det tilkom appellerne at bevise under forligsproceduren, at de ikke deltog i kartellet før 1993.

For det andet har appellerne kritiseret Retten for at have tilsidesat retten til ikke at inkriminere sig selv såvel som retten til forsvar. Retten har tilsidesat sin fulde prøvelsesret ved ikke at kontrollere Kommissionens bevisforpligtelse hvad angår kvalificeringen af appellerne påståede »tilståelser«, hvilken havde en betydelig indflydelse på fastsættelsen af bødens størrelse.

For det tredje har Retten misforstået omfanget af sin fulde prøvelsesret ved at anse det forhold for »nye oplysninger«, at Kommissionen — efter at appellerne havde trukket sig fra forligsproceduren — anerkendte, at disse ikke havde deltaget i kartellet mellem 1978 og 1992, for at begrunde pålæggelsen af en bøde, der var betydeligt forhøjet, for en overtrædelse af en meget betydeligt nedsat varighed.

For det fjerde har Retten tilsidesat sin fulde prøvelsesret, behæftet sin dom med en selvmodsigende begrundelse, begået retlige fejl ved anvendelsen af forligsproceduren og tilsidesat princippet om berettiget forventning og ligebehandlingsprincippet ved at godkende den næsten fuldstændige ophævelse af de nedsættelser på grund af samarbejde, der blev indrømmet under forligsproceduren, hvilket appellerne ikke med rimlighed kunne påregne i et sådant omfang.

For det femte har appellerne kritiseret Retten for at have tilsidesat sin fulde prøvelsesret og tilsidesat ligebehandlingsprincippet og princippet om individuel udmåling af straffen.

Endelig har appellerne subsidiært nedlagt påstand om, at Domstolen fastslår, at Retten — i strid med artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 6, stk. 1, i den europæiske menneskerettighedskonvention — har tilsidesat retten til en retfærdig rettergang på grund af den urimelige varighed af den retslige procedure.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Supreme Court (Irland) den 27. juli 2015 — Elaine Farrell mod Alan Whitty, The Minister for the Environment, Ireland and the Attorney General, Motor Insurers Bureau of Ireland (MIBI)

(Sag C-413/15)

(2015/C 320/28)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Supreme Court

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Elaine Farrell

Sagsøgte: Alan Whitty, The Minister for the Environment, Ireland and the Attorney General og Motor Insurers Bureau of Ireland (MIBI)